

Kom og kjøp uten betaling!

Av Damián Heredia, Peru

«Nå vel, alle dere som tørster, kom til vannene! Og dere som ingen penger har, kom, kjøp og et, ja kom, kjøp uten penger og uten betaling vin og melk! Hvorfor veier dere ut penger for det som ikke er brød og deres fortjeneste for det som ikke kan mette? Hør på meg! Så skal dere ete det gode, og deres sjel skal glede seg ved de fete retter. Vend øret hit og kom til meg! Hør! Så skal deres sjel leve. Og jeg vil opprette en evig pakt med dere, og gi dere Davids rike nåde, den visse.

Jes 55:1-3

Det vi her får høre er en invitasjon som overgår all forstand. Du blir invitert til å bli frelst av nåde.

I mars var jeg gjest i et bryllup i Juliaca. De som skulle gifte seg var velstående, og de som ble invitert visste at det ville serveres mye god mat. Derfor hadde de med seg små esker for å ta med seg mat hjem, slik det er vanlig her hos oss i store selskaper.

Måtte det også være slik når vi samles om Guds ord, at vi tok med den åndelige maten hjem i våre hjerter!

Den sanne stilling

Det var i en mørk tid i Israel at denne salige invitasjon lød fra Herren gjennom profeten Jesaja. Folket «har forlatt Herren, de har foraktet Israels Hellige, er veket fra ham. (...) Hvert hode er sykt, og hvert hjerter er svakt. Fra fotsåle til hode er ingenting helt. Her er bare sår, skrammer og åpne sår.» (Jes 1:4-6) «Israels vektere er blinde alle sammen, de vet intet. Alle sammen er de stumme hunder, som ikke kan gjø. De ligger og drømmer og liker å sove.» (Jes 56:10) Midt i dette forfall og mørke kom Herren til Israelsfolket med budskapet som vi leste innledningsvis fra kap. 55.

Om noen tørster

Innbydelsen går til «alle dere som tørster». Ja, evangeliets innbydelse gjelder alle. Absolutt alle, – jøder, grekere, halte og blinde – ingen er ekskludert! Evangeliet ekskluderer bare dem som ekskluderer seg selv. Gud satt bare en betingelse: «Dere som er tørste.» Men Guds ord sier også:

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Kydlandsvegen, 4360 Varhaug, tlf. 51 42 08 93.
E-post: magne.ekanger@c2i.net

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Dag Rune Lid, Furuflatens 30
5600 Norheimsund, tlf./fax 56 55 26 72
e-post: drlid@online.no

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefredre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 3000 16 68516
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

«Salige er de som hungrer og tørster etter rettferdigheten, for de skal mettes.» (Matt 5:6)

Fra Gud selv går invitasjonen ut. Du inviteres til å komme til Jesus, han som er kilden med det levende vann: «*Om noen tørster, han komme til meg og drikke!*» (Joh 7:37) «*Ånden og bruden sier: Kom! Og den som hører det, la ham si: Kom! Og den som tørster, han får komme! Og den som vil, han får ta livets vann uforskyldt!*» (Åp 22:17)

De som er mette av det denne verden har å gi, eller med sitt eget strev og sine egne gjerning, har ingen tørst eller hunger. Vår nød som mennesker er nettopp dette at vi ikke har den åndelige tørst. Vi har en natur som er Guds fiende. Guds Ord sier: «*Det er ikke én som er forstandig, det er ikke én som søker Gud.*» (Rom 3:11) Det er det som er menneskets egentlige problem, denne mangel på tørst!

Derfor må Gud få skape denne tørst hos deg og meg, og det er et Guds under når det skjer. Og når Gud gir oss denne tørst, da er han også snar med å gi oss nåden. Han sier: «Nå vel, alle dere som tørster, kom til vannene!»

«Hvorfor komme til vannene?», spør verden. Slik er det når denne tørst ikke er skapt, da er det intet behov, ingen trang, intet hjerte som tørster etter vannet som er et bilde på vår Herre Jesus og hans frelseskilde som renner fra Golgata.

Kom og kjøp

I Det gamle testamente leser vi om

hvordan Gud befalte Moses å slå på fjellet, og vannet vellet frem. I Det nye testamente står det om at denne klippen er Kristus. (1Kor 10:4) Jesus ble slått på korset, og det åpnet opp for nåde og miskunnhet fra Gud til alle tørste. Tenk at vi er mellom de inviterte til å få høre dette budskapet og drikke av denne kilde!

«Kom og kjøp – vin og melk», sier teksten oss. Ofte når noen ber oss om å kjøpe noe, er vi skeptiske, «mon tro hva det koster?» Men i dette tilfelle som Gud selv tilbyr oss, da trenger vi ikke å være skeptiske. Dette er gratis! Tenke – vi kan kjøpe uten penger, og det tilfredsstiller alle våre behov! Gud vil gi oss livets vann – sitt levende ord.

For noen uker siden var jeg på besøk hjemme i landsbyen hvor jeg vokste opp. Der dyrker de druer og lager vin. Jeg traff en av mine sambygdingar, han var stille og forsagt. Men da denne mannen drakk vin, ble han plutselig helt forandret. Uten sammenligning for øvrig, men det er bare evangeliet som kan forandre oss og gi oss livet!

Melk er noe av det beste næringsmiddelet vi kan få. Melken er uterstattelig for bar-

na. Derfor er det også Peter sier at vi som nyfødte barn må «*lengte etter den uforfalskede åndelige melk, for at dere ved den kan vokse til frlse – så sant dere har smakt at Herren er god!*» (1Pet 2:2-3)

Uten penger, uten betaling

Det er selve evangeliet profeten Jesaja skildrer i teksten vi leste. Jesus gir oss mye mer enn vi kan drømme om. Jesus gjør oss ikke bare rettferdige, men Jesus er vår rettferdighet og vår helliggjørelse. (1Kor 1:30) Han er mye mer for deg enn du kan fatte!

Hva koster så dette? Det kostet Jesus livet. Derfor koster det ikke noe for deg. Du kan komme uten penger, og uten betaling. Dette er helt uforståelig for det naturlige mennesket. Så store ting, og så skal en få det uten betaling! Sannheten er at denne rikdommen er mye mer verd enn penger. Det er så store rikdommer det her tales om, at du aldri kan gi noe i bytte for det.

Tenk! Alt dette er kjøpt og betalt – ikke med sølv eller gull, men med Jesu dyrebare blod. Alle er velkomne til å få del i dette! Den som får ta imot denne gave blir Jesus evig takknemlig. Og tenk; – det ligger Gud

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, september 2003:

Kom og kjøp uten betaling! Av Damián Heredia, Peru	side 1
Jeg vil lete etter ham som min sjel elsker. Av Olaf Klavenæs.....	side 4
Møtet. Av N. P. Madsen (1860-1916)	side 7
Vilje og tro. Av Fredrik Wisløff (1904-1987).....	side 10
En soning for våre synder. Av Frits Larsen (1895-1968)	side 13
Religiøsitet og liv i Gud. Av Johannes Daasvand (1884-1955).....	side 16
Nytt fra Bibelskolen på Fossnes.	side 19
Møtevirksomhet i Lekmannsmisjonen våren 2004	side 20

på hjerte å gi oss denne gave. Han formaner oss til å ta imot den. «*Vend øret hit og kom til meg! Hør! Så skal deres sjel leve. Og jeg vil opprette en evig pakt med dere, og gi dere Davids rike nåde, den visse.*»

Så kommer vel alle løpende for nære sin sjel gratis ved Jesu føtter? Men nei, profeten taler til en flokk som ikke vil høre, og som vender øre alle andre veier. «*Hvorfor veier dere ut penger for det som ikke er brød og deres fortjeneste for det som ikke kan mette?*», spør han.

Vet du hva som er det sanne brødet? Har du fått smaken på himmelbrødet? «*Jesus sa til dem: Jeg er livets brød. Den som kommer til meg, skal ikke hunge. Og den som tror på meg, skal aldri noen gang tørste.*» (Joh 6:35) «*Hør på meg! Så skal dere ete det gode, og deres sjel skal glede seg ved de fete retter.*» Du skal ikke bare for spise *det gode*, men *det beste* ved Herrens bord.

Kall på ham!

«*Søk Herren mens han er å finne, kall på ham den stund han er nær!*» (Jes 55:6)

Det er tider når Gud er nær, og det er tider når Gud er fjern. Når Jesus rører ved ditt hjerte, må du skynde deg å søke ham. Mange tenker å utsette til en passende anledning, men skal du bli frelst må du søke når Herren kaller! Når han åpner døren, da må du gå inn!

Det er mulig å angre sine synder som Judas gjorde det, – uten å vende seg til Kristus. Den sanne anger, forlater sin egen vei og går til Jesus med synden. Den som ikke kommer til Jesus med sine synder, har en falsk anger.

Det er mange som tenkte å drikke av frelsens kilder, men som ikke nytter anledningen og kjøper av Herren når han er å finne.

I dag får jeg rope ut evangeliet om denne store frelse til deg. I dag er nådens tid, i dag er Gud å finne. I morgen kan det være evig for sent for deg, min venn!

Fritt etter bibeltid på bibelkurs i Arequipa lørdag 12. april. Oversatt og bearbeidet ved JE og DRL

Jeg vil lete etter ham som min sjel elsker

Av Olaf Klavenæs

På mitt leie lette jeg om natten etter ham som min sjel elsker. Jeg lette etter ham, men jeg fant ham ikke. Jeg vilstå opp og gå omkring i byen, på gatene og på torgene. Jeg vil lete etter ham som min sjel

elsker. Jeg lette etter ham, men jeg fant ham ikke. Vekterne, som går omkring i byen, møtte meg. Har dere sett ham som min sjel elsker? Ikke før var jeg gått fra dem, så fant jeg ham som min sjel elsker. Jeg

grep fatt i ham, og jeg slipper ham ikke før jeg har ført ham til min mors hus, til hennes kammer som har født meg.

Høys 3:1-4

Bruden er Bibelens hedersbetegnelse på deg som er frelst. Brudens høyeste trang og ønske er å få være sammen med sin brudgom og pleie omgang med sin elskede, – Jesus.

I dette bibelavsnittet hører vi at bruden leter etter sin brudgom. Det var om natten, ja det var natt i hennes sjel. Hun var kommet i anfektelse og mørke.

Guds barn kjenner til dette. Verdens barn lever tilsynelatende så trygge og sikre. Asaf gir det til kjenne i Salme 73: «For de er fri for lidelser inntil sin død, og kroppen deres er velnært. (...) Jeg tenkte etter for å forstå dette. Det var en plage i mine øyne – inntil jeg gikk inn i Guds helligdommer og gav akt på hvordan det går dem til slutt.» (v.4, 16-17)

Vi må gå inn i Guds helligdommer for å få lys over alle våre spørsmål. Der vil vi finne svarene. Vi har så lett for å lete etter Jesus på vårt leie, slik vi leste det i teksten ovenfor (v.1). Der finner vi ham ikke! Vi må lete på de rette steder!

«Si meg, du som min sjel elsker: *Hvor* vokter du hjorden? *Hvor* lar du den hvile om middagen? Hvorfor skal jeg være som en tilsløret kvinne som går omkring ved dine venners hjorder? Vet du det ikke, du fagreste blant kvinner, så følg *sauenes spor...*» (Høys 1:7) Med andre ord, se på dem som har gått foran! Når vi ser på dem som har gått foran på himmelveien, ser vi

at de gikk på trange veier, men de trange veier var en salig vei! Veien til himmelen er trang, men du hvor salig den er!

Gud opptukter oss for sitt rike. «Den som sparer sitt ris, hater sin sønn. Men den som elsker ham, tukter ham tidlig.» (Ord 13:24) Ja, Gud elsker, derfor tukter han. «For den Herren elsker, den tukter han, og han hudstryker hver sønn som han tar seg av.» (Heb 12:6) Kong David vitner om dette i Salme 30:7-8: «Men jeg sa i min trygghet: Aldri i evighet skal jeg rokkes! Herre, i din nåde hadde du grunnfestet mitt fjell. Du skjulte ditt åsyn, da ble jeg forferdet.» Det er til vårt eget beste at Herren fører oss ut i nød og lar oss leve med ubesvarte spørsmål. Ikke det at nøden gjør oss verdige til nåden, men den gjør oss trengende til den! Det er som en har sagt: «Botens smerte er nøkkelen til nådens forståelse.»

F. W. Krummacher sier det slik: «Når jeg ser inn i disse nådens skatter, kaller jeg meg en dåre som kan tro Gud så slett. Men når disse søte følelser er over, tenker jeg at nå har jeg vært alt for dristig til å tilegne meg nåden, og mellom disse to ting går jeg.»

Ja, slik er det også for meg! Jeg har så lett for å søke på *mitt leie* i stedet for å søke på *Jesu leie*.

Biskopen og salmedikteren Hans Adolf Brorson beskriver det slik:

*Se hvor heftig døden ryster Livsens
himmelsøte tre. Hit I bange! Hit og høster,
Samler druene på kne. Gjemmer dem for*

eders hjerter, Nyter dem med troens munn. Det fordriver alle smerter Og gjør sjelen evig sunn.

Kommer I som føler heten Av Guds vredes tordensky! Her er vei å fly fra vreden, I Getsemane er ly. Her er paradis det annet, Røde tåreperlers flod, Purpursved og gråten blandet Lesker sjel og marg og blod.

Nu god natt all verdens eie, all din ro og overheng. I den annen Adams leie Fant min sjel sin brudeseng. Her hvor du din sved lot rinne Har jeg slaget opp mitt telt. Her jeg ganske visst vil vinne Hvor for meg du lå til felt.

Her viser Brorson oss hvor han søkte sin trøst. Det var i Jesu leie. Det var Jesus som gikk i striden for sin brud. I Salme 68:13 står det slik: «Hærkongene flykter, de flykter! Og hun som sitter hjemme, deler byttet.» Når det gjelder vår frelse, så er det Jesus som går i striden, du og jeg sitter hjemme. Men vi får dele byttet. Og tenk hvilket bytte! Hva har Jesus gitt oss? Han har gitt oss barnekår og arverett hos Gud.

Kristendom er en åpenbaring. Det er noe jeg får se! Jeg får se inn i Jesu fullbrakte verk og hvile meg der. Kristendom er hvile, sann hvile slik Fanny Crosby synger:

*Nå kan jeg hvile fullkommen glad,
Veien er banet inn til Guds stad, Hjertet er
renset, skylden betalt, Selv er jeg intet, Je-
sus mitt alt.*

*Han er min glede, han er min sang,
Ham vil jeg prise livsdagen lang. Ham skal jeg evig love hos Gud, Han er min
brudgom, jeg er hans brud. (sb 119)*

Snart kommer Jesus for å hente bruden hjem. Blir du med til himmelen? Det er det som er det store spørsmålet for hver enkelt av oss. Dette er det brennende alvor: Skal jeg bli med til himmelen?

«For dette sier vi dere med et ord av Herren: Vi som lever og blir tilbake inntil Herren kommer, skal aldeles ikke komme i forveien for dem som er sovnet inn. For Herren selv skal komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først oppstå. Deretter skal vi som lever, som er blitt tilbake, sammen med dem rykkes opp i skyer, opp i luften, for å møte Herren. Og så skal vi for alltid være sammen med Herren. Trøst da hverandre med disse ord.» (1Tess 4:15-18)

O, hvilken trøst! Så skal det komme en dag da bruden alltid skal få være med Herren, aldri mer lete etter brudgommen, men være evig forenet med ham i saligheten.

*Ja, jeg må bede; gjør du meg rede Re-
de ved aften eller ved gry. Da når du hen-
ter bruden som venter Løft også meg med
dine i sky!*

L&E

Møtet

Av N. P. Madsen (1860-1916)

Alt var forberedt, alt var lagt til rette til en stor, hellig og salig stund.

Det var to som skulle møtes – to, som evig hørte sammen, men som en tid hadde vært adskilt.

Den ene hadde i lange tider gått i sitt rike hjem og lengtet – dag og natt – time etter time. Der var en plass som var tom – en plass som kjærligheten hadde beregnet. Der var et hjerte som savnet det ømmeste av alle favnetak.

Hvor ofte hadde han ikke stått ved vinduet og speidet ut etter sitt barn. Akk – kommer han dog ikke – kommer han dog ikke!

Han hadde jo syndet så forferdelig, krenket og trådt på det helligste i faderens hjerte, forlatt sitt deilige hjem. Og dog – dog – bare han ville komme – hva han så enn hadde gjort, hvordan han enn så ut – bare han dog ville komme, så var alt jo glemt og tilgitt.

Visste han det dog bare – den arme gutten. Visste han bare, hvor han var elsket, tross alt. Visste han bare, at hans plass stod der, som da han gikk – sønnens plass, det rike barns plass ved faderens hjerte og i hele huset. Visste han det bare...

Men hvordan skulle han si ham det når han var borte. Han måtte jo først

komme – bare komme – ja ville han bare – ville han bare komme – så var alt godt.

Han måtte bort til vinduet og speide; – igjen...

Og den andre? Han kom langs veien – langsomt og tungt, med blikket senket mot jorden, som en som går og bærer på en knugende sjelebyrde. Håret hans var uflidd, klærne i filler og sandalene utslitte.

Nå og da stod han stille og tenkte. – Skulle han allikevel heller snu igjen? Hva kunne det nyte – slik som han så ut? Hva ville dog hans far tenke, når han så ham slik – og hørte alt hva han hadde gjort?

Og likevel – nei – han måtte hjem – det var det samme hva det skulle koste.

Og så gikk han og tenkte på det han ville si når han stod overfor den strenge, alvorlige fader, – Men mon det nyttet noe?

Akk, var han dog bare hjemme. Veien var så trang, og der var enda så langt å gå.

Og hjemme ved vinduet stod faderen – speidende ut etter sitt tapte barn.

Plutselig tok hans hjerte til å banke. – Hva var det – der – langt borte – den sorte prikk der ute ved skogkanten. Jo, nå så

han det – det var en som kom bortover veien – med slepende gang. Det *kunne* være ham – han var jo blitt skuffet så ofte, men det *kunne* allikevel være ham – hans livs tapte sønn. – Jo, – jo, nå så han det – det var ham – det *var* ham!

Hvordan kunne han da bli inne – hvordan kunne han vente? – Nei ut – ut – ned gjennom hagen, ned til leet. –

Så stod de overfor hverandre.

Nei, den ene stod ikke lenger – men lå – lå på den plass hvor synderen ligger, når han møter sin Gud – lå på kne og hvisket med det sønderknuste hjertets hele anger:

«Far, jeg har syndet mot himlen og for deg og er ikke lenger verdig å kalles din sønn.»

Mer fikk han ikke sagt. Han hadde bestemt å ville si noe mer, og hvor ofte hadde han ikke gått og gjentatt det på veien – dette, om han bare måtte få være som en av hans leiesvenner – men han fikk ikke sagt det. Det ble borte i faderens favnetak.

Hva faderen sa til ham, vet vi slett ikke. Der står ikke noe om det. Og denne taushet er nettopp så malende. Han sa nok slett ingen ting. I en slik stund, i et slikt møte er ord ganske overflødige. Der taler kjærligheten sitt eget stumme språk, som sier tusen ganger mer enn ord. Og språket er himmelsk. Der høres intet om dom og straff, men kun om til-

givelse – fred, glede, ja mere enn glede – salighet.

Har du hatt dette møtet? Er du nådd til denne milepel? Det er den siste på veien til Gud. Den står på grensen mellom to verdener – mellom denne verden og Guds rike, mellom åndelig død og åndelig liv, mellom fortapelse og frelse.

Og skal jeg si deg, hva det er for en milepel?

Det er *korset*.

Det er *der* Gud møter synderen, og det er dit synderen må komme for å møte Gud.

Denne milepel kan ikke flyttes. Gud ser synderen *langt borte*, det er sant. Og hans kjærlighets øye når vidt – helt ned til den dypest falne synder, helt ut til den fjerneste øy i det ytterste hav, det er også sant.

Og ikke bare ser han hvert eneste av sine tapte barn langt borte, men han løper dem i møte. Hans kjærlighet tvinger ham.

Men ikke lenger enn til korset. Der venter han med alt hva han i sin miskunnhet har å gi en angrende synder – tilgivelse, full og hel tilgivelse for all synd og full og hel gjenninnsettelse i alle barnets nåderettigheter. Der står han med dåpens hele nåde – dåpen til Jesu Kristi korsets død.

Der er mange som prøver å flytte denne milepel – ofte langt inn i verden.

De gjør det i misforstått kjærighetsiver for å hjelpe mennesker. De løper dem selv i møte og trøster dem i Guds sted, forsikrer dem om at alt er i orden: «De kan være ganske rolige, de er kommet til Gud.»

Og så er det slett ikke sant. De er bare kommet til mennesker.

For Gud venter synderen ved korset.

Der – men også kun der – møter du ingen vrede, ingen dom, ingen straff. For der lot han all vrede, all dom og all straff som tilkom syndere – utgyte over Lammet i synderes sted. Der ble synden sonet og skyldbrevet betalt for alle syndere, som har trådt og skal komme til å trø på denne jord.

Der ble hele lovens rettferdige krav oppfylt inntil den minste bokstav. Derfor kan en synder møte Gud ved korset uten å dø, ja meget mere – der møter du en tilgivelse uten grenser, en kjærlighet og forbarmelse langt overflødigere enn noen kan fatte.

Der hadde han møtt Gud, han som skulle være klippen i menigheten. Derfor kan han skrive:

«Dere ble kjøpt fri fra den dårlige ferd – med Kristi dyrebare blod, som blodet av et feilfritt og lyteløst lam.» (1Pet 1:18-19).

Der hadde også Johannes møtt ham, derfor kunne han male Lammet så herlig som ingen andre. Les hans åpenbaring, og du vil se at igjen og igjen er det Lammet som opphøyes og æres og prises.

Der hadde også den store *hedningeapostel* møtt Gud. Den røde tråd, som går igjennom hans evangelium er jo dette – korset – korset – korset.

«Jeg vil ikke vite noe iblant dere uten Jesus Kristus og ham korsfestet.»

Der hadde Luther i sin syndenød og sjelekval møtt all nådens Gud. Derfor kan han skrive:

«Han har ervervet og vunnet oss fra alle synder, fra døden og djevelens makt, ikke med gull eller sølv, men med sitt hellige og dyrebare blod og i sin uskyldige lidelse og død, for at vi skulle være hans egne.»

Har du hatt dette salige møte med Gud ved korset?

Eller er du bare på vei? Lykkelige menneske, om du er det. For så skal du vite at din far venter deg på Golgatas høy, venter deg med en guddommelig kjærlighet og lengsel.

Og så behøver du ikke å grunne over alt det du skal si. Du får likevel ikke sagt det. Kun dette ene:

«Far, jeg har syndet.»

Resten dør i det store, salige favntak.

*Fra boken «Tabt og Fundet» av N. P. Madsen. Trykt 1912 i København.
Fra dansk ved TÅ og JE.*

Vilje og tro

Fredrik Wisløff (1904-1986)

At en 14-15 åring kan tro at han har en fri vilje, det kan jeg forstå.

Men at en 40-50 åring kan tro det, er meg uforståelig. Livets harde virkelighet burde ha lært ham å kjenne seg selv bedre.

At en vakt sjel, som ennå treller under loven, kan gå ut fra at troen er en menneskelig sjelsevne og derfor med fortvilelse søker etter den, er helt naturlig. Men at en sjel som mener å ha opplevd evangelisk frigjørelse, kan tro det, er ufattelig. Mon han da virkelig er frigjort?

Hverken den frelsende vilje eller den rettferdigjørende tro finnes i menneskets eget indre, slik det er av naturen. Det var ingen sak om vi i oss selv hadde både viljen og troen; da var vår nød ikke så skrikende, – og vi hadde ikke behov for noen stor frelser. Da ble Jesus vår hjelper – ikke vår frelser. Og da ble selve frelsen dels av ham og dels – ja, kanskje mest – av oss selv. Og fremfor alt; frelsen ble ikke uforskyldt.

Først når mennesket får se at det verken har viljen eller troen, blir det for alvor fortapt. For hva kan da frelse ham?

Det uforskyldte må være helt uforskyldt; ellers er det ikke uforskyldt. Men er det helt uforskyldt, vil det si at hele frelsen er av *Ham*, – mennesket har ingen andel i den – ingen fortjeneste av den.

Men det som gjør at mennesket forlater det gamle liv, er *viljen*, og det som gjør at han griper frelsen, er *troen*. Skal derfor

frelsen være av ham, så må han selv virke både viljen og troen.

At mennesket er synder, vil si at kjernen i det er ødelagt. Men kjernen i mennesket er viljen. En synder er derfor en som har en ødelagt vilje.

Det er livsretningen i menneskets liv som er feil. Den fører alltid bort fra Gud. Men det som bestemmer livsretningen, er viljen.

Det, som Skriften kaller «kjødets attrå» er viljen. Men om denne kjødets attrå står der at den «er fiendskap mot Gud». (Rom 8:7) Ja, det føyes til, at den ikke engang har evnen til å være Guds lov lydig, – og derfor er ute av stand til å tekkes Gud.

Enten er mennesket bunnfordervet, og da er også viljen totalt ødelagt, og så må hele frelsen være av Gud, og derfor uforskyldt.

Eller mennesket er en sammensetning av godt og ondt og «frelsen» en gjerning av Gud og mennesket i fellesskap, – og «er det av gjerninger og ikke av nåde, da blir nåden ikke mere nåde.» (Rom 11:6)

Man har henvist til et par skriftsteder, som synes å peke på en fri vilje:

Om den fortapte sønn står det: «Jeg vil stå opp og gå til min far.» (Luk 15:18)

Vendepunktet i hans liv var altså viljebeslutningen om å gå hjem. Og den beslutning tok han av seg selv?

Nei, hvor står det, at han fattet den be-

slutning av seg selv? I denne lignelse er det Guds – Faderens – hjertelag for de bortkomne Jesus vil fremheve. Han nevner ikke noe om sin sonende død; men hvem vil derfor påstå at man kan komme til Faderen uten ved Sønnen. Og her er heller ikke Åndens gjerning nevnt; men enhver, som selv har gjennomlevd Luk 15, vil være den første til å bevitne, at det var den hellige Ånds gjerning at han, som en fortapt synder, etter søkte hjem til Faderen. Det var Ånden som viste ham tomheten i det fremmede land, som gjorde det klart for ham, at det var grisemat han åt. Det var Ånden som skapte lengselen etter Faderens hus, og *det var Ånden som skapte viljen i ham til å forlate det tomme liv og gå hjem.*

Det andre sted man nevner, er:

«Hvor ofte ville jeg samle dine barn, som en høne samler sine kyllinger under sine vinger; men dere ville ikke.» (Luk 13:34)

Ja, nettopp: De ville *ikke*.

Det er jo det som er grunnskaden i vårt liv og den egentlige synd: Vi vil ikke; – med andre ord den ødelagte vilje.

Vi har evnen til å *ikke ville*, men ikke evnen til å *ville*.

Og her står vi overfor to viktige faktorer i denne sammenheng:

Guds Ånds gjerning.

Og: *Vårt ansvar.*

Guds kall virker *skapende*. Hva nyttet det ellers for Gud å kalle! Hvordan kunne han si til en lam: «Ta din seng og gå» – hvis ikke disse ord i seg selv gav den lamme kraften? (Matt 9:6) Hva hjalp det å si

til en død: «Kom ut!» – hvis ikke hans ord gav den døde liv? (Joh 11:13)

Og hva nytter det å si til en maktesløs, viljefordervet synder: «Kom!» – hvis ikke dette «kom» virket i ham kraften til å komme?

På ethvert stadium, fra den første lille vage lengsel, til det øyeblikk da en synder sier sitt: «Ja!» virker Guds kall *skapende* ved den Hellige Ånd.

Dette er fremfor alt det *nådige* ved kallet. Kallet lyder aldri uten samtidig å virke kraften til å følge kallet. Dette gjelder et hvert Guds kall og alle som blir kalt.

Men nettopp i dette ligger menneskets ansvar.

Vi sa: Om vi ikke har kraft til å ville, har vi kraft til ikke å ville. Og deri ligger ansvaret.

Vi kan intet gjøre for å fremme frelsen, men vi kan gjøre alt for å hindre den.

Om dem som fortapes, sier skriften:

«*De unndrar seg til fortapelse.*» (Heb 10:39)

Når Guds kall møter sjelen, og Ånden står ferdig med sin kraft, kan sjelen unndra seg Ånden. Hjertet lukker seg til, og mennesket vender seg bort og «gjør Ånden sorg.» (se 1Tess 5:19)

På ethvert punkt i vekkelsestiden – og likeså senere i kristenlivet – kan Åndens gjerning *hindres*.

Guds Ånd bruker ikke makt. Han kommer ikke lenger i sin gjerning enn vi gir ham lov til. Men etterhvert som sjelen bøyer seg og erkjenner sannheten av Åndens tale, går Gud videre i sin gjerning, – og slik fullfører han det han begynner.

Ved Ordet og forkynnelsen, kan nok – og skal også – viljeappellen lyde. Og sjelen lytter nettopp til denne. Men appellen til viljen viser kun synderen svakheten i viljen. Og derved føres han dypere inn i selverkjennelsen.

På dette punkt bør en sjelesørger være varsom, – særlig overfor ganske unge. For disse fortører frelsen seg lett som dette «å ta bestemmelsen». Og faren er da den, at de kan komme til å tro at dermed er det hele gjort. Så blir deres kristentid kort, – bare som et kort bluss.

Denne beslutning er – om man fatter den – en «ringe begynnelse», som man ikke skal forakte. (Sak 4:10) Men det er kun en begynnelse. Og den er ringe. «Toppstenen» føres først frem, når ropene lyder: «Nåde! Nåde! Nåde!» (Sak 4:7). Og da har man måttet sanne at det ikke var ved kraft – heller ikke viljens kraft – og ikke ved makt, men ved Herrens Ånd. (Sak 4:6)

Viljebeslutningen om å høre Gud til, fører til opplevelsen av viljens avmakt. Og den opplevelse fører igjen til at Gud skaper en ny vilje i ens indre.

Når et menneske får viljens avmakt å se, blir man for alvor fortapt i seg selv.

Fortapt vil jo si: Overgitt, prisgitt, redningsløst oppgitt.

Fortapt er det samme som håpløst: En hver mulighet for redning er utelukket.

Men da får et menneske også lov til å oppleve frelsen *uforskyldt*. For da blir Gud *alene* om den. Samtidig med at han skaper viljen, skaper han også *troen*.

Troen er ikke en plante som vokser opp i mennesket når bare hjertets jordbunn er tilstrekkelig bearbeidet av Guds ords skarpe plog.

Nei, troen må skapes av Gud.

«Jeg tror, at jeg ikke av egen fornuft eller kraft kan tro på Jesus Kristus eller komme til ham.» (Luther).

«Jeg tror, at jeg ikke kan tro!» Det er det fortapte menneskes sanne paradoks.

«Jeg tror, at jeg ikke av egen kraft kan komme til ham!»

«*Men det er den Hellige Ånds gjerning.*»

Hvilken salighet, hvilken himmel for en fortapt synder å se dette!

Fortvilet kan han lete etter troen. Men alltid forgjeves. Håpløst har han følt sin viljes avmakt og tatt dommen på seg. Han vil jo ikke.

Men da kom Guds Ånds tale: «Jeg skal frelse deg. Jeg alene. Viljen skal jeg skape i deg. Troen skal jeg føde i ditt hjerte. Bekymre deg ikke om din tro. Den skal du allikevel ikke selv betrakte; det er ikke engang sikkert at jeg vil la deg se den. Det har du ikke godt av. Følg nå bare mitt fingerpek. Les! i Bibelen! Og hør! prekken! Se! Og du vil få Jesus å se, Jesus, den korsfestede! Se Guds Lam! Bare se! Der, i Ham er hele din frelse! I Jesu navn er alt gjemt som du trenger til. Hans gjerning er *nok for deg!*»

Fra boken «Uforskyldt» av Fredrik Wisløff. Trykt i København 1940. Fra dansk ved TÅ.

En soning for våre synder

Av Frits Larsen (1895-1968)

Derfor måtte han i alle ting bli sine brødre lik, for at han kunne bli en miskunelig og trofast yppersteprest for Gud til å gjøre soning for folkets synder.

Heb 2:17

Det som vi i vårt språk kaller *soning* er en sak hos Gud som på en måte ikke kommer oss ved, og som vi ikke har rørt ved. Det er Guds sak.

Hadde det ikke vært noen oppstandelse, så hadde det ikke vært noen frelse for oss, tross soning.

Soning er ikke en regning som skal betales. Det er et forhold mellom Gud og synden. Det er ikke en soning mellom synderen og Gud, men det er en soning av *synden*.

Synden kom inn i den skapte verden ved ett menneske, og synden trengte igjenom til alle mennesker, fordi de syndet alle. Og med synden kom døden inn, og de døde alle. Det er *synden* som skiller oss fra Gud, og det er *synden* som skal sones. Det er godt å ha det klart for seg.

Dette er et forhold som vi ikke begriper. Vi vet ikke hva synden er. Vi kjenner til dens makt i vårt liv, men vi vet ikke hva synden er i seg selv, ei heller vet vi hva soning av synden i virkeligheten inneholder. La oss ikke tro at vi er så kloke på disse ting. Vi er småfolk, vi er bare mennesker. Vi aner ingen ting om de evige verdier og

de evige problemer i Guds verden og i syndens verden.

Synden finnes dog i oss, den er både arvet og den øves, vi har den. Men synden som plager oss, har Gud tatt seg av i en soning som han alene har ordnet. Hvordan han så skal rette på det hos oss, blir en annen sak, men selve soningshemmeligheten er guddommelig i sin opprinnelse, i sin utførelse, i sitt innhold og i sitt virke.

Ordet som er brukt i Det nye testamente om soning, det er det ord vi har for oss her i vår tekst, det greske ordet *Hilaskes-thai*. Det er ikke strødd om med dette ord, men det er veldig innholdsrikt. Det betyr ikke å betale en regning som er blitt stor, det betyr ikke en kvittering for en gjeld. Det betyr at noe som finnes, skal føres vekk, skaffes bort så det ikke er der mer. Å sone betyr å dekke til, så det ikke kan sees mer, ikke finnes mer, ikke eksisterer mer.

Og for at synden skal sones rett, så må den dø! Og det er hemmeligheten ved forsoningen; – at synden døde!

Og når jeg sier dette begrep, at synden døde, så fatter du at du fatter det ikke, så begriper du at du begriper det ikke, og det finnes heller ikke en forstand hos deg til å begripe det Gud har gjort, verken i skapelsen eller i forsoningen eller oppstandelsen eller i det evige liv!

Det som var umulig for loven, altså

Guds hellige vilje – umulig fordi mitt kjød var syndig – det gjorde Gud da han sendte sin sønn som var uten synd, for å sone *synden* i en som var uten synd.

Vi er alle satt til side, helt ubrukelige. Du må bare finne deg i det, og skal du frelles, så må det bli helt umulig, men Gud har *sonet* synden vekk.

Det var Gud som handlet her. Guds sønn og Gud. Og Jesus er like mye Gud som Gud er Gud, og denne Jesus – Gud – ble gjort til synd for oss. Og her står et merkelig ord på gresk. Det står ikke bare *for* oss, men det står i stedet for oss, han ble gjort til synd *i stedet for* oss. Han ble gjort til synd i stedet for oss, uten at han noen gang selv syntet. Hvis du fatter dette, så fatter du mye, men du fatter det ikke. Det kan være verd å sitte i 14 dager å tenke på dette: Gjort til synd!

Det er et begrep dette med synd, det er ikke en handling. Det er noe som eksisterer i tilværelsen. Det er en makt i tilværelsen. Og Jesus ble gjort til synd, for å sone synd. På ham som er Gudslammet la Gud verdens synd. Dette er en menneskelig tanke for at du skal ha et lite begrep om hva det er, men du kan aldri forestille deg hva det vil si at Gud la verdens synd på ham!

Og når Jesus gikk her, så bar han all synd i verden. Han tok ikke din spesielt, han fikk all synd. Den synd som er din verste plage og som gjør deg veldig vondt hver dag så lenge du lever, ble lagt på ham. Jeg sier dette med menneskelige ord for at din tro kan binde seg til det, men dette verk av Gud ligger langt over vår forstand.

Dette evangelium er lett å si, men det finnes kun en mulighet for å fatte det, og det er gjennom tro. Tro er ikke en evne, en gave, et forstandsbegrep hos oss, men det er en Åndens sans som ligger langt over og langt foran alle andre ting i verden.

Ved tro fatter vi at Gud har skapt alle ting ved sitt ord, ellers fatter en ikke den slags. Det finnes ingen mulighet for å regne ut vitenskapelig hvordan verden er skapt. Ved tro fatter Herrens hellige det.

Ved tro binder Herrens venner seg til denne sannhet: Verdens synd ble lagt på Gud selv, på Lammet, og vi får bare sitte stille og tenke oss inn i vår absolutte fattigdom og den ubegripelige rikdom at vi fra jordens lave egne tror Gud.

Hvis du tror at troens verden er noe selvfølgelig, tar du feil. Troens verden er livets største hemmelighet, og det er en dyrebar ting at Herrens hellige får sitte sammen og tro sammen: «Jeg tror, Herre Jesus at du bar verdens synd, og min synd.»

Han bar våre synder opp på korset. Han var ett med denne verdens offerlam. Jes 53:6: «Men Herren lot våres alles misgjerninger ramme ham.» Den skyld som lå på oss alle lot Gud falle på ham. Så var han offerlammet og deretter falt synden over ham. Så ble han gjenstand for alle syndige angrep.

Når du blir angrepet av synden, faller du. Du skal være takknemlig for hver gang du ikke faller, men synden har veldig makt over deg. Vi kan ikke styre våre onde tanker, synden hersker med oss. La oss ikke gjøre oss bedre enn vi er, vi er fulle av syndige tanker!

Da synden fikk lov å falle på Jesus, døde den. Da den falt på deg, hersket den og den tok døden med seg og førte deg inn i døden og skilte deg fra Gud. Men da den falt an på Jesus, ble den selv dømt!

Rom 8:3: «For det som var umulig for loven, idet den var maktesløs ved kjødet, det gjorde Gud, idet han sendte sin sønn i syndig kjøds lignelse og for syndens skyld og *fordømte* synden i kjødet.» Da var den sonet, da fikk den sin død.

Det er bare ett eneste sted hvor din synd er ordnet. Det er i Jesu Kristi død på forbannelsens tre, der synden ble domfelt. Der ble synden dekket, fjernet bort, ført bak Guds rygg, senket i havets dyp. Du finner intet uttrykk på denne jord som sier deg hvor stort det er at synden *der* er ferdig, og det er bare fra denne ene kilde at Gud kan si: Så er din synd forlatt!

Han sier ikke det fordi du er from, heller ikke fordi du ber om det, heller ikke fordi du omvender deg.

Han sier det av en eneste grunn:

Fordi synden er dømt og domfelt i Jesu Kristi død på forbannelsens tre.

Det er så lett som en kristen å tale om at forsoningen er noe juridisk, at der ble min regning betalt, og min gjeld strøket ut. Det er riktig det. Men det er ikke nok. Forsoningen er syndens død, det er at synden er dekket til, skaffet bort.

*Din synd er borttaget
Og bedekket din gjeld
Og Gud er forsonet med deg.
Hans vrede er stillet i blodet, o hell
Og nu forbarmer han seg.*

Gud kan ikke annet enn gi deg syndenes forlatelse så sant du kommer der hvor din synd er sonet.

1Joh 2:2: «Og han er en soning for våre synder, dog ikke bare for våre, men for hele verdens.» Det er en isralitt som sier dette.

Den annen side ved dette er oppstandelsen fra de døde. Oppstandelsen fra de døde er en sak hos oss. Det er forsoningen plantet om i ditt liv. Det er forsoningens innhold plantet inn i den foreløpne virkelighet som den synlige verden er.

Kristus oppstod fra de døde og gikk her, og vi står opp fra de døde og lever som Guds barn her.

Den danske forfatter Poul Hoffmann skriver: «Gud skaper gjennom undergang!» Det er veien til oppstandelsens liv hos oss. Vi kunne si, Gud skaper gjennom døden, gjennom undergang, ved at noe forsvinner.

Paulus kjente til loven om Guds hellige vilje, og han kjente til å leve fromt og rettferdig. Han hadde alt et menneske kunne eie, men alt dette måtte dø. Han lot alt gå som skarn og skade da han møtte Jesu Kristi forsoning.

Det er ingen ting hos deg og meg som teller hos Gud. Det må oppstå et nytt liv i deg. Jeg som er merket av min synd og min død, får nytt liv av Gud.

Halleluja! Nu skapelsens råd jag har funnit. Guds barn jag er! Fôrsoningens mening jag funnit.

Rosenius

Forsoningens mening hadde han funnet i Jesu Kristi død og oppstandelse.

Troen er dette at jeg, ved hans oppstandelse fra de døde, hvor soningen er lagt til grunn, skal leve i oppstandelsens hemmelighet.

Oppstandelsen fra de døde betyr at Gud har ført slekten tilbake til det den var før syndefallet. Til det som Gud hadde tenkt fra evige tider om mennesket: «Slik var det jeg tenkte med deg, og slik skal vi ha det sammen i evighet!»

Du har det så godt med Gud som Jesus har gjort det for deg. Dette gjelder alle mennesker. Han døde for alle!

Jesus har dødet døden, og det står evig fast.

Bønn: Vi takker deg Herre Jesus for ditt dyrebare forsoningsverk og for at det blir omplantet i våre liv til evig liv. Vi takker deg stille og enkelt at det er godt å være din, salig for evig! Amen!

*Utskrift fra talekassett.
Frits Larsen, født 1895, var forstander på Luthersk Missionsforenings Højskole i Hillerød. Som forkynner kunne han være meget spontan og nærgående, men også meget enkel. Fremfor alt var han sjælesørgeren på talerstolen. Mange har lyttet seg til fred med Gud under hans forkynnelse.
Han døde ved en trafikkulykke i 1968.*

Religiøsitet og liv i Gud (3)

Av Johannes Daasvand (1884-1955)

Frigjørelse og bevarelse

Her tenker vi særlig på den subjektive siden ved frigjørelsen, frelsen i Kristus tildegnede og mottatt i tro.

Grunnlaget for den enkeltes frigjørelse er *Jesu Kristi forsoningsdød på Golgata*.

Noen ord fra Skriften om dette:

«Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse ved at han ble en forbannelse for oss.» (Gal 3:13)

«...dere ble kjøpt fri ... med Kristi dyrebare blod.» (1Pet 1:18-19)

«Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus. For livets Ånds lov har i Kristus Jesus frigjort meg

fra syndens og dødens lov.» (Rom 8:1-2)

En sann kristen har vært fremstilt for høyesterett, erkjent seg skyldig og fortapt og mottatt frihetsbrevet, underskrevet med Jesu blod.

Frikjent av den høyeste domsstol! Ja, ennå mer:

«Dommeren selv for den dødsdømte døde.»

«Jeg ser mitt skyldebrev Til korset naglet blev, Og i din grav i haven Der er min synd begraven.»

Den som har opplevd dette, han er *virkelig fri!*

Hvordan skal en kristen bli bevart i denne velsignede frihet?

Det er av største betydning å få et greit og enkelt svar på dette spørsmål.

«Til frihet har Kristus frigjort oss. Stå derfor fast, og la dere ikke igjen legge under treldommens åk.» (Gal 5:1)

Det er en sørgelig kjensgjerning at mange som engang var frigjorte og lykkelige kristne, som vitnet frimodig og varmt om sin frelser, ikke lenger er i barneflokkene.

Noen er kommet inn under Sinai i åndelig treldom. De har tapt sin frelsesfryd, og «sukker» mot de levende kristne.

Andre har havnet i åpenbar verdsighet, til sorg for de troende og til ubotelig skade for dem selv.

Hvordan skal vi bli bevart frigjorte og lykkelige?

Jeg ser bare en måte, og den vil jeg gjerne nevne:

Bevar en følsom ånd i ditt indre, og Gud skal selv bevare deg i Kristi frihet.

Så lenge du og jeg er *følsomme* overfor *synd*, trenger vi alltid en *hel frelser*. Så lenge vi er følsomme for *Helligåndens tukt og trøst*, vil den samme Ånd også bevare oss i en *stadig indre forbindelse med Jesus*.

David var en gang *så følsom* at han bittert angret at han hadde skåret fliken av Sauls kappe. (1Sam 24:6) Da var han en fri og lykkelig mann, tross forfølgelse i det ytre.

I en senere periode i hans liv finner vi ham *så ufølsom* at Herren måtte sende profeten Natan og ruske kraftig i ham før han våknet. (2Sam 12:7) Da var han en

ufri, ulykkelig mann, tross sin høye stilling som landets konge.

En øm, våken og følsom ånd går alltid parallelt med hjertets hvile i Kristus.

Mister vi som kristne denne hellige årsvåkenhet, blir snart vår tale om frigjørelse bare tomt snakk.

Vi står igjen med teorien, men *hjertets opplevelse* er opphørt.

Synden er ikke lenger syndig i sin fineste rot, og hvor synden ikke lenger er syndig, er talen om nåde meningsløs.

En troende kvinne som jeg kjente godt, lå for døden. Hennes slekninger sitter omkring sykesengen. Plutselig hører de den syke rope: «Huff!»

«Hva er det?» sa datteren.

«Å, tenk at jeg som er så nær himlen enda skal kjenne syndige tanker!»

Hun eide den følsomme ånd og den sanne frihet i Kristus like til det siste.

Kjenner du noe til dette?

Utilfreds med alt ditt, men tilfreds med Kristus!

Fattig i deg selv, men rik i ham. Dyp smerte over deg selv og andre, men fri og glad i forvissningen om at du er en himmelbåren sjel, frigjort i Lammets blod, med barnerett og arverett hos Gud!

En *frigjort* kristen er en *bevende* kristen.

Om du ikke eier denne *bevende, følsomme ånd*, da er du glidd ut av den sanne frihet i Kristus.

Gud gi oss nåde til å bevare en øm, følsom ånd! Da skal ordet om blodet aldri tape sin klang for vårt indre øre.

Vi skal bevares i friheten, i Jesus.

Hvordan skal en synder bli virkelig fri?

Noen ord til deg som ennå ikke er en kristen, men som går med slike tanker: «Å, om jeg bare visste hvordan jeg skal bære meg ad for å bli det!»

«Dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre dere,» sier Jesus i Joh 8:32.

Sannheten, den rene ublandede sannhet er denne at

du er en fortapt synder.

Enten du er religiøs eller ikke, enten du er kirkegjenger eller fengselsfugl, en synder er du i ordets dypeste forstand, nemlig en *hjertesynder*.

Vil du erkjenne det?

Du føler det ikke? Det forandrer ikke saken. Om en mann har tuberkolose, da bærer han på en dødelig sykdom enten han føler det eller ikke.

Flere slags gift har den virkning at vedkommende ikke føler smerte når den har blandet seg med blodet. Han dør i en følelse av velvære.

Det skulle ikke være slik med deg?

Vantroen er en forferdelig sløvende og visselig drepende gift.

Vet du at du har syndet?

«*Du har bare trettet meg med dine synder, og voldt meg møye med dine misgjerninger,*» sier Herren. (Jes 43:24)

Er du enig med ham?

Jeg tror du er.

Nå et annet spørsmål:

Hvem var det Kristus kom for å løse og frikjøpe?

Hvem var det han gav sitt liv for på Golgata? Og for hvem var det han ropte

«*Det er fullbrakt*»?

For syndere.

Tror du det i ditt hjerte, da er du fri.

Må Den Hellige Ånd få gjøre denne sannhet levende for deg, at det var deg han døde for! Det var deg han kjøpte fri med sitt eget blod. Deg, just deg!

For *meg* brast hans elskende hjerte!

Å tenk det var allting for *meg*.

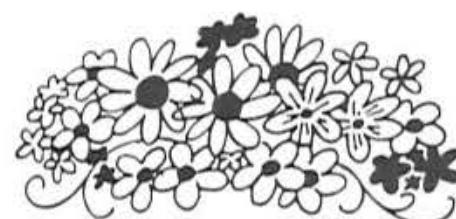
Da løsner lenkene, og din sjel jubler ut: «Nå er min treldom endt; Jesus er min!»

Da den amerikanske borgerkrig var slutt, og nordstatene hadde seiret, ble det utropt alminnelig frihet for *alle* slaver i alle stater. De som trodde budskapet og gjorde bruk av de rettigheter frihetsbudskapet brakte dem, de ble frie og glade.

Tro frihetsbudskapet fra Gud i dag! Vil du?

Den som Sønnen får frigjøre, han er virkelig fri! (Joh 8:36)

Fra heftet «Frigjørelse» av Johannes Daasvand, Trondhjem 1916. Denne artikkelen er den tredje av en serie på tre. De to forrige stod i nr. 2/03 og 4/03. Artikkelen er gitt en forsiktig språklig revisjon.

Nytt fra Bibelskolen på Fossnes

Ledige plasser!

Skoleåret er i gang. Mange har spurt om elevtallet, og vi kan opplyse at vi i skrivende stund har en fin flokk på ni elever. Det er god geografisk spredning, med Vestfold, Telemark, Nord-Trøndelag, Rogaland, Finnmark, Akershus og Syd-Sverige representert. Vi håper fortsatt på at det vil komme en eller flere til i løpet av de første ukene, selv om vi ikke har noen konkrete forespørslar. Men skulle du som leser dette ha tid, anledning og lyst til å gå et bibelskolekurs, så er du hjertelig velkommen til å ta kontakt.

Vi forsøker å gjøre bibelskole-opphol-
det så rimelig som mulig, og vi har også
bestemt at personer som ikke får stipend
eller som av andre grunner har vanskelig
for å klare et kurs av hensyn til økonomi,
skal få ekstra støtte fra skolen.

Bibelkurs 3. - 9. november 2003

Har du ikke anledning til å følge et helt
bibelskolekurs, så vil vi gjerne innby deg
til kortkurset vi skal ha i høst. Bibelkurset
er fra 3. - 9. november. Denne gangen får
vi besøk av Carl Henrik Rehnstrøm fra
Byske i Nord-Sverige og Gunnar Nilsson
fra Nybro i nærheten av Kalmar. I tillegg
til vanlig bibelundervisning av skolens læ-
rere og gjestetalerne på dagtid, vil gjesteta-
lerne også ha to taler/bibeltimer hver kveld
fra onsdag til lørdag. Det vil bli enkel ser-
vering mellom kveldsmøtene, både for be-
søkende og faste deltakere.

Rehnstrøm vil ta for seg profeten Ese-

kiel på dagtid og se på hovedemner i Ro-
merbrevet 1-8 i tråd med Luthers fortale til
Romerbrevet på kveldsmøtene. De øvrige
lærernes emner er ennå ikke helt avklart.

Bibelkurset på høsten har hatt god del-
tagelse i flere år, og denne høsten ser det ut
til at ekstra mange vil komme. Det er gle-
delig. Vi håper på fullt internat og full mø-
tesal hele denne uka.

Alle som ønsker fullstendig program,
kan få dette tilsendt fra skolen.

Ny bankforbindelse

Bibelskolen på Fossnes har fått ny
bank, Sparebanken Pluss. Kristen-Norges
Innkjøpsfellesskap (KNIF) har en samar-
beidsavtale med denne banken og det gir
oss gode låne- og innskuddsvilkår. Det be-
tyr at vi har fått nytt gironummer i tillegg
til det gamle. Se infospalte side 2. Vi av-
slutter altså ikke vår gamle konto med det
samme, men beholder den så lenge det er
nødvendig.

Per Bergene Holm

Anonyme gaver

Vi får fra tid til annen noen anonyme
gaver. Det er vi svært takknemlige for!
Takk til deg som sender midler til Guds ri-
kes sak! På noen av disse giroene er det
krysset av for ønske om å få tilsendt nye gi-
roer. Det er imidlertid ikke mulig for oss å
få sendt disse ut når avsender er ukjent. Vær
derfor oppmerksom på at navn og adresse
må oppgis ved bestilling av nye giroer.

~ Kassereren ~

Returadresse:
Lov og Evangelium
Bokhavvegen 2
4352 Kleppø
Kydilandsvegen
4360 Varhaug

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Møtevirksomhet i Lekmannsmisjonen våren 2003

Sigbjørn Agnalt:åpningsfest på Bibelskolen, bibelhelg på Solgry
Per B. Holm:Nybro i Sverige, Tiraspol i Moldova, bibelhelg på Solgry, Varhaug, Skiptvet
Hans Henrik Brix: Skiptvet, Sannidal, Jon Espeland:Arequipa i Peru
Martin Fjære:Sannidal, Askim, Randaberg
Lars Fossdal:Sandefjord, Kvelde, Dimmelsvik, Skiptvet
Asbjørn Fossli:Ø.Hedrum/Kodal
Gunnar Fossli:Vallberga i Sverige, Ø.Hedrum/Kodal
Ingar Gangås:Tysvær, Tørvikbygd, Norheimsund, Randaberg, Sundlandet, Bangsund, Soknedal
Olaf Klavenæs:Askim, Vallberga i Sverige, Sannidal, Skiptvet, Bygland
Olaf A. Klavenæs: Skiptvet, Sannidal
Reidar Linkjendal: Askim, Nærbø
Tore Mangelrød: ...Sannidal, Askim

Vær meg nådig, Gud! Vær meg nådig! For min sjel tar sin tilflukt til deg, og i dine vingers skygge finner jeg ly inntil ødeleggelsen har dratt forbi. Jeg roper til Gud, Den Høyeste, til Gud, som fullfører sin gjerning for meg.

Sal 57:2-3

David var en mann som mange ganger var i livsfare og ble reddet ved Guds nådige inngrisen. Men

David fryktet en enda større ødelegger enn kong Saul og ytre fiender. Han fryktet Guds brennende vrede som hadde slått hans syndige hjerte. Guds dom innhentet David. Dødsengelen fra Egypt var på vei til Davids hjertedør, og nå var det hans førstefødte, hans eget liv det stod om. Her står David naken, hjelpelös og dødsdømt. Hva gjør han så: Jo han minner Gud om evangeliet! «I dine vingers skygge finner jeg ly ... Gud fullfører sin gjerning for meg.» David hadde funnet sin redning og sitt liv i det som Gud har fullført i Jesus. Under Jesu vinger eide han håp og ly.

Der Herren finner et hjerte, svøpt og trøstet i evangeliet om Jesus, drar ødeleggeren forbi. Der finner dødsengelen Jesu blod på inngangsdøren og Gud har fått sin hevn over synden. Du og David går fri for Jesu skyld. Måtte evangeliet om vår gode frelsermann, Jesus, denne høsten få gi ditt hjerte sann hvile og trøst! Jesus gjorde det alt for deg, du skal ingen gjøre, bare lese og høre om Ham!

Med dette vil vi enda en gang få minne hverandre om virksomheten som står for døren rundt om i bygd og by. La oss bære både møtene, forkynnerne og tilhørerne fram for Gud og be om stillhet, åndskraft og vekkelse!

Og la oss heller ikke glemme våre venner i Peru og Moldova. Dette er et kall som Herren har gitt oss, og som vi får være med å støtte i bønn og offer. La oss huske at de lever av våre gaver når kollektkurvene går rundt på møtene! Vi samler ikke inn penger for å holde opp en organisasjon, men for at Guds rike skal komme i Norge og blant folkeslagene!

~ Sekretæren ~